

« κόσμον τοῦ Λονδίνου Σου Ἐκθεσιν, ἐξ
 « ὧν τῶν προϊόντων τῶν εὐρισκομένων εἰς
 « τὸ Κράτος τῆς ἡ Ἀγγλίας καὶ ἡ Κίνα,
 « ἂν καὶ μακρὰν, δὲν ἐπαυσαν ὁμῶς τοῦ νὰ
 « ἦναι φίλοι συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ δεσμοῦ
 « τῆς ἀγάπης, καὶ εἶδε ὁ Ὑψίστος νὰ βοη-
 « θῇ ὥστε αἱ σχέσεις των νὰ ἦναι διαρκεῖς.
 « Θελῶν δὲ ὁ ὑψηλὸς μου Κύριος νὰ δειξῇ
 « καὶ πραγματικὰ δειγµατὰ τῆς πρὸς τὴν
 « ὑμετέραν μεγαλειότητα ἀγάπης του μ' ἐ-
 « πεμψε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα ἀπὸ περατῶν τῆς
 « γῆς νὰ κομίσω τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου
 « Σὰς ἐνχειρίσα ἐπιστολὴν, καὶ προσφέ-
 « ρων τοὺς βαθεῖς μου προσκυνισμοὺς νὰ
 « εἰπῶ εἰς τὴν Υ. Μ. ὅτι εἶμαι καὶ κομι-
 « στῆς πολυτίμων δώρων, ἀνὰ πέμπει πρὸς
 « τὴν Μ^{ου}. ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. »

Ἡ Βικτωρία ἀπήντησεν.

« Εὐχαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν ἐντολὴν σου
 « ταύτην· μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐχαρι-
 « στήσεως ἐνταυτῷ εἶδον πρὸ τινων ἡμερῶν
 « νὰ ὅσα τὸ Οὐράνιον Κράτος ἐπέμψε προῖ-
 « ὄντα διὰ τὴν Παγκόσμιον Βιομηχανικὴν
 « Ἐκθεσιν ὧν τῶν ἐθνῶν τοῦ Κόσμου,
 « καὶ μετὰ ζωηρᾶς προσοχῆς παρατήρησα
 « ὅτι τὸ Κράτος τῆς Κίνας ἐφιλοτιμήθη,
 « ἂν καὶ τόσον μακρὰν, νὰ μὴ φανῇ κατώ-
 « τερον τῶν ἄλλων ἐθνῶν, διότι ἐπέμψεν ἐν-
 « ταῦθα τὰ ὠραιότερα καὶ καλῆτερα προϊόντα,
 « ἅτινα κοσμοῦσι σήμερον τὰς αἰθούσας
 « τῆς Ἐκθέσεως. Εὐχαριστῶ δὲ ἐκ ψυχῆς
 « τὸν ὑμέτερον Κύριον, τὸν γηραιὸν Αὐτο-
 « κράτορα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, διὰ τὰ
 « ὅποια δεικνύει αἰσθήματα τῆς πρὸς ἐμὲ
 « ἀγάπης του· ἐπιθυμῶ δὲ νὰ διαβιβάσῃτε
 « τὰς ἀπείρους εὐχαριστήσεις πρὸς τὴν ὑ-
 « ψηλότητά του. »

Ταῦτα μοι ἐλάλησεν ἡ βασίλισσα ζωηρᾶ
 τῇ φωνῇ καὶ μὲ τόνον γλυκύτατον, ὅστις
 καθίστα τὸ πρόσωπόν της ὠραιότερον τοῦ
 ὅτι ἦτον· ἐγὼ δὲ προσκυνήσας ἐζήτησα τὴν
 ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω καὶ μοι ἐδόθη. Ἀ-
 λησµόνῃσα νὰ Σοὶ εἰπῶ ἀνωτέρω ὅτι πλη-
 ρῶν τῆς βασιλείας ἐκάθητο ὁ ἀξίεραστος
 σύζυγος αὐτῆς Πρίγκιψ Ἀλβέρτος, ἀνὴρ
 ὠραῖος, ἀνὴρ, οὐτινος τὸ περίεργον ὄμμα κα-
 τεβυθίζετο μέχρι τῶν καρδιῶν, καὶ τοῦτο ἐ-
 πρόδιδε τὴν γενναίαν ψυχὴν του. Ἐνθυμῆσαι
 τὴν ἐκκρατεῖν τοῦ Ζίδερ; Ἐνθυμῆσαι
 τὸν εἰς τὴν μάχην τοῦ Χάιμ πεσόντα στρα-
 τηγὸν τοῦ Αὐτοκράτορος; Ἐκεῖνον οὐσιάζει
 πολὺ καὶ ὁ σύζυγος τῆς βασιλείας, ἅμα τὸν
 εἶδον, ἐπανεφέρα εἰς τὸν νοῦν μου τὰς φρικα-
 λέας ἐκείνας ἀναμνήσεις καὶ τὴν καταστρο-

φὴν, ἣς ἐγένετο τότε εἰς τὸν κατὰ τῶν ὁγρίων
 ἐκεῖνον πόλεμον τῶν ἡμετέρων· ὁ στρατηγὸς
 ἐνθυμῶμαι προέταξε ζήτη τότε ἀνδρικά,
 ἀλλὰ μήπως καὶ ἦτο ἀθάνατος ὥστε καὶ σύ-
 τὰ νὰ ἦναι ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὰ τῶν ἐχθρῶν
 βέλη; ὅχι βέβαια· εἰς τὴν πεισματώδη ἐκεί-
 νην μάχην οἱ ἄγριοι τοῦ ἐπιμψαν βέλος,
 δευτερον κατόπι. καὶ τα δὴ ταῦτα διαπε-
 ράσαντα τοῦ ἀνδρὸς τὴν καρδίαν τὸν κατε-
 οπάραξαν καὶ μόλις τὸν ἀφήσαν νὰ ῥίψῃ
 βλέμμα ἄγριον, βλέμμα καταφρονητικὸν πρὸς
 τοὺς ἐχθροὺς.

Ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν θάλαμον τῆς βασιλεί-
 σης καὶ με ὠδιγῆσαν εἰς τὴν μεγάλην αἵ-
 θουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἐκεῖ μ' ἐπερίμεναν το-
 σοῦτοι ἀξιωματικοὶ καὶ ἐπίσημοι ἄνδρες,
 καὶ (διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ) μετὰ τὰς
 εἰς τὸν βαθμὸν μου δοθείας τιμὰς ἐ-
 πέστρεψα εἰς τὸν θάλαμόν μου, καὶ πα-
 ρέδωκα εἰς τοὺς βασιλικούς ὑπηρετάς τὰ δῶ-
 ρα τοῦ Αὐτοκράτορος· ἐὰν θελήσω ἐντὸς τῆς
 παρούσης μου, λεπτομερῶς νὰ Σοὶ διηγηθῶ
 φίλιτε Σίγγ, ὅλα ὅσα οἱ ὀφθαλμοί μου εἶ-
 δον, πρέπει ἡ ἐπιστολή μου αὕτη νὰ γίνῃ ἀ-
 πέραντος, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀφήσω
 τὰ περισσότερα καὶ νὰ Σοὶ γράφω τὰ οὐ-
 σιωδέστερα.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ὁ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΚΑΙ Ἡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ.

(Συνέχεια.)

Ἄς ἔλθωμεν δ' ἤδη εἰς τὸν Θεοδόσιον,
 ὁ ὁποῖος, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν
 ἐγένεαν αἱ προμνημονευθεῖσαι περὶ αὐτοῦ
 ἔρευναι εἶχε φθάσει εἰς μοναστήριον τι ὅπου
 ἢ οὐ τῶρα ἡ Κωνσταντία, καὶ ἐγένετο μονα-
 χὸς, κάμνων τάξιμον ποτὲ νὰ μὴν ἐξετάσῃ
 διόλου περὶ τῆς Κωνσταντίας, ἡ ὁποία ἐ-
 φαντάζετο ὅτι εἶχεν ὑπανδρευθῇ κατὰ τὴν
 ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φήμη διεκέρυσσεν
 ὅτι ἐμελλον νὰ γένωσιν οἱ γάμοι. Εἰς ὅ-
 λίγα δ' ἔτη κατὰ τὴν περιβόητος διὰ τὴν ἐ-
 νάρετόν του ζωὴν, καὶ τὰ εὐσεβῆ αἰσθήματα
 τὰ ὅποια ἐνέπνεε πρὸς τοὺς συνδιαλεγόμε-
 νους μετ' αὐτοῦ. Πρὸς τὸν ἅγιον τοῦτον
 ἄνδρα ὑπῆγε καὶ ἡ Κωνσταντία τῶρα νὰ ἐ-
 ξομολογηθῇ. Ἄλλος δὲ παρὰ τὸν ἡγου-
 μενον τοῦ μοναστηρίου δὲν ἐγνώριζε τίποτε
 οὔτε περὶ τοῦ ὀνόματος, οὔτε περὶ τῆς οἰ-

πογενείας του. Ἐκαλεῖτο δ' ὁ Θεοδόσιος τώρα Μοναχὸς Φραγκίσκος, καὶ τοσοῦτον ἄγνωστος ἔγινε μὲ τὰ μακρὰ του γένεια, καὶ τὰ καλογηρικά του φορέματα, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν γνωρίσῃ τις.

Ἐνῷ δ' ἐκάθητο εἰς τὸ ἐξομολογητήριόν του, ἡ Κωνσταντία γονυπετήσασα ἐνώτιόν του ἤνοιξε πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν της, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐδιηγήθη καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς αἰώνας ζωῆς της, περιεχύθη τελευταῖον εἰς δάκρυα ἐισελθούσα εἰς τὸ μέρος τῆς ἱστορίας της τὸ ὁποῖον ἀτέβλεπε κυρίως αὐτοί. — «Τὸ φέρεσίμόν μου, εἶπεν, ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ὑποκειμένου τὸ ὁποῖον ἄλλο σφάλμα δὲν εἶχεν εἰμὴ ὅτι μὲ ἡγάπα τόσον πολὺ. Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον τὸν ἡγάπων καὶ ἐγὼ δ' ἐξῆλθον, καὶ πόσον πικρὰ μὲ εἶναι ἡ ἀνάμνησίς του ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.» Ἐστάθη δ' ὀλίγον, καὶ ἀνεγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐκ τῶν ὁποίων χεῖμαρροι δακρύων ἔρρεον. Ἰδε τὸν μοναχὸν πνιγόμενον ἀπὸ τοὺς στεναγμούς, καὶ κλαίοντα. Ἡ Κωνσταντία φανταζομένη ὅτι ὅλα ταῦτα προήρχοντο ἢ ἐκ τῆς συμπαθείας τὴν ὁποίαν πρὸς αὐτὴν ἔλαβεν, ἢ ἐκ τῆς φρίκης τοῦ ἐγκληματιῶς της ἔμενεν ἄλαλος. Διαταχθεῖσα δὲ τελευταῖον διὰ βεύματος ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ, ἐξηκολούθησε τὴν ἱστορίαν της, καὶ ἐξεκένωσεν ὅλην τὴν τὴν καρδίαν πρὸς αὐτόν. Τέλος δ' ἐπρόσθεσεν ὅτι ἤλθε νὰ ἀφιερῶσθαι τὴν παρθενίαν της εἰς τὸν Θεὸν ὡς τὴν μόνην ἐξιλέωσιν διὰ τὰς ἁμαρτίας της καὶ τὴν μόνην θυσίαν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ κάμῃ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ της Θεοδοσίου. Ὁ μοναχὸς μέχρι τοῦδε κρατῶν τὸν ἑαυτὸν του, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ ἤδη ἀκούων τὸ ὄνομά του ἐκ τῶν χειλέων ἐκείνης, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἐνόμιζεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλον. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς θλίψεως τοῦ μόλις ἠδύνατο μὲ φωνὴν διακεκομμένην νὰ τὴν εἴπῃ παραμυθητικούς τινας λόγους, ὅτι αἱ ἁμαρτίαι της δηλαδὴ ἐσιγχωρήθησαν πλέον, ὅτι τὸ ἐγκληματὶς δὲν ἦτο τοσοῦτον μέγα ὅσον αὐτὴ ἐνόμιζε, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θλίβηται τοσοῦτον πολὺ. Παραγγειλας δ' αὐτὴν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, διὰ νὰ τὴν παροτρύνῃ εἰς τὸν εὐσεβῆ της σκοπὸν, τὴν ἀπέλυσεν.

Ἡ Κωνσταντία ἐπανῆλθε τὴν ἐπιούσαν, καὶ ὁ Θεοδόσιος μόλις κατέχων τὴν καρδίαν του, ἤρchiσε νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὴν εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς τὸ ὁποῖον ἤδη ἀνέλαβε, προσπαθῶν συγχρόνως νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της τοὺς ἀλόγους ἐκείνους φόβους της,

καὶ ὑποσχόμενος ὅτι δὲν ἤθελε παύσει νὰ τὴν καθοδηγῇ ἀφοῦ ἤθελε λάβει τὸ μοναχικὸν σχῆμα. «Οἱ κανόνες τῶν ταγματιῶν μας δὲν ἐπιτρέπουν νὰ σὲ ἴδω εἰς τὸ ἐξῆς, τὴν εἶπε τελευταῖον, πλην ἔσο βεβαία ὅτι ὄχι μόνον δὲν θέλω σὲ παραμελήσει εἰς τὰς δεήσεις μου, ἀλλὰ καὶ ὅτι θέλω σὲ πέμψαι τὰς καθοδηγίας καὶ συμβουλὰς μου διὰ τακτικῆς ἀλληλογραφίας μου. Τρέξε λοιπὸν εἰς τὸ ἐνδοξὸν σου στάδιον, καὶ εὐθὺς θέλεις εὖρεϊ τοιαύτην γαλήνην καὶ ἡσυχίαν νοῦς, ὁποῖαν ὁλος ὁ κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ σὲ δώσῃ.»

Ἡ καρδία τῆς Κωνσταντίας τοσοῦτον ἀνυψώθη ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης τοῦ Μοναχοῦ Φραγκίσκου, ὥστε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν αἰεσίως ἔλαβε τὸ μοναχικὸν κάλυμμα. Εὐθὺς δ' ὅτε ἐτελείωσεν ἡ συνήθης τελετὴ, ἀπεσύρθη, κατὰ τὸ σῆμα, μετὰ τῆς ἡγουμενίσσης εἰς τὸ δωματίον της.

Ἡ ἡγουμένη εἶχε μάθει τὴν παρελθούσαν νύκτα ἅπαντα τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πατρὸς Φραγκίσκου συμβάντα. Ἐνεχείρισε δ' εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

«Ὡς ἀπαρχὴν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς παρηγορίας τὴν ἵπτιαν μέλλεις ν' ἀπολαύσῃς ἐκ τῆς νέας ζωῆς τὴν ὁποίαν προετίμησας, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ὁ Θεοδόσιος, ὁ θάνατος τοῦ ὁποίου ἐπικεῖται ἐπὶ τῆς καρδίας σου, ζῇ ἀκόμη καὶ ὅτι ὁ μοναχὸς εἰς τὸν ὅποιον κατὰ τύχην ἐξομολογήθης χθὲς ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Θεοδόσιος. Ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν εἶχμεν μεταξὺ μας θέλει μᾶς κάμει εὐτυχιστέρους ἤδη ὅτε δὲν ἔλαβε τὸ πονητὸν μας τέλος παρὰ ἂν ἐπετύγχανε, διὰ τὸ ὅποιον καὶ χρεωστούμεν ν' ἀπονέμωμεν ἀπείρους χάριτας εἰς τὴν Θεῶν Πρόνοιαν, ἥτις ἠδούκησε νὰ διαθέσῃ τὰ πράγματα κατὰ τὸ συμφέρον μας, καὶ ὄχι κατὰ τὰς θελήσεις μας. Θεῶρι δὲ τὸν Θεοδόσιόν σου ὡς ἀποθαμμένον ἀκόμη, πλην ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θέλει παύσει νὰ δίνεται διὰ σὲ ὁ Μοναχός.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

Ἡ Κωνσταντία ἐγνώρισε τὸ χειρόγραμμά, καὶ ἐνέησεν ἤδη τὴν διακεκομμένην φωνήν, τὰ δάκρυα καὶ τὴν ὑπερβολικὴν θλίψιν τοῦ Θεοδοσίου. Ἀφοῦ δ' ἔχυσεν δάκρυα χαρᾶς, «Φθάνει, εἶπεν, ὅτι ὁ Θεοδόσιος ζῇ βάρως δεινὸν ἀφῆρθη ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. εἰς τὸ ἐξῆς θέλω ζῆσει καὶ θέλω ἀποθάνει ἐν εἰρήνῃ.»

Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ μοναχὸς Φραγκίσκος ἐπέμψεν εἰς τὴν Κωνσταντίαν, διασώζονται ἔτι καὶ νῦν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ συχνάκις τὰς ἀναγινώσκουσιν εἰς τὰς νέας μοναχὰς διὰ νὰ τὰς ἐμπνεύσωσι τὴν πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν κλίσιν. Δέκα ἔτη μετὰ τὴν εἴσοδον τῆς Κωνσταντίας εἰς τὸ μοναστήριον θανατηφόρος ἐπιδημία ἐσχίψα-

να κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἀφήρπασε καὶ τὸν Θεοδοσίον. Εἰς δὲ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου του δὲν ἔλειψε νὰ στείλῃ τὴν εὐλογίαν του εἰς τὴν Κωνσταντίαν. Κατελήφθη δὲ καὶ ἐκεῖνη ἐκ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας, ὥστε ἡ ἡγουμένησα τὴν εἶπεν ὅτι ὁ Θεοδοσίος προαπῆλθεν αὐτῆς, ἡ Κωνσταντία ἀνατείνασα τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, « Εὐχαριστῶ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, εἶπε, διὰ τὴν εἰδήσιν τὴν ὁποίαν ἔδωσες· καὶ τώρα, ἐπρόσθεσεν, ἂν δὲν ζητῶ παράλογόν τι ἄς μὲ γένη ἡ χάρις νὰ ἐνταφιασθῶ μετὰ τοῦ Θεοδοσίου. Τὸ τάξιμόν μου φθάει μόνον ἕως εἰς τὸν τάφον, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν τὸ παραβαίω μὲ τὸ ζήτημά μου τοῦτο. » — Ἀπέθανε δ' ὀλίγον μετὰ ταῦτα, καὶ ἐνταφιάσθη κατὰ τὴν εὐχαρίστησίν της.

Οἱ τάφοι των ἀκόμη καὶ σήμερον διασώζονται μετὰ τῆς βραχυτάτης ταύτης εἰς τὸ Λατινικὸν ἐπιγραφῆς.

« Ἐνταῦθα κείνται τὰ σώματα τοῦ Πατρὸς Φραγκίσκου καὶ τῆς ἀδελφῆς Κωνσταντίας. Ἠγαγόντο εἰς τὴν ζωὴν των, καὶ εἰς τὸν θάνατόν των δὲν ἀπεχωρίσθησαν. »

E.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 326 καὶ τέλος.)

Τὸν Μανουὴλ διαδέχεται Ἰωάννης Ζ'. Ὁ Παλαιολόγος (1426), ὅστις καὶ ἀμέσως ἔλειψε νὰ στερηθῇ τὸν θρόνον του ἀπὸ τὸν Σουλτάνον Μουράτην Β', ἐφ' ᾧ τε καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν ἐτήσιον φόρον 300,000 γρ., καὶ τὸν παρέδωκε καὶ τὰ ὀλίγα φρούρια τὰ ὁποῖα εἰσέτι εἶχεν εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Εὐρισκόμενος δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐστοχάσθη καὶ αὐτὸς νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Δυτικούς ἡγεμόνας, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εὐκολώτερον, ἐμελέτησε νὰ διαπραγματευθῇ καὶ αὐτὸς τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν. Σύνοδος δ' ἐτελείετο τότε τῶν Λατίνων ἐν Βασιλείᾳ πρὸς μεταρρυθμίσιν τῆς ἐκκλησίας των καὶ ἐξόντωνσιν τῶν Παπικῶν προνομίων τοῦ Πάπα. Πρὸς αὐτὴν δ' ἐνέκρινε νὰ στείλῃ πρέσβεις ὁ Ἰωάννης, ἥτις καὶ μετὰ χαρὰς ἐδέχθη τὰς προτάσεις του, καὶ ἐστῆλε πλοῖα καὶ χρήματα πρὸς μετακόμισιν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἱερατείου. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Πάπας Εὐγένιος Δ'. ἐστῆλεν ἀμέσως καὶ αὐτὸς τέσσαρα πλοῖα μετὰ τὴν ἀνεψιὸν του Κουτλουμέρην, προσκαλὼν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου καὶ μετεβίβασθη (1438) ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, τοῦ Νικαίας Βησσαρίωνος, καὶ ἄλλων ἀρχιερέων καὶ ἐλλογίμων ἀνδρῶν. Ἐγένετο δ' ἡ σύνοδος εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μ'

ὅλας τὰς γενναίας ἀντιστάσεις Μάρκου τοῦ Εὐγενίου (ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐφέσου) ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς παρεδέχθησαν τὰ τοῦ Πάπα, καὶ οὕτως ἐξετελέσθη ἡ ποθουμένη τῶν ἐκκλησιῶν ἔνωσις. Ἀφοῦ ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ ἐπανῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ λαὸς καὶ ὁ κληρὸς μὴ δεχόμενοι τὴν βεβιασμένην ταύτην ἔνωσιν, συνεκρότησαν ἐτέραν σύνοδον, καὶ ἠκύρωσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ δογματισθέντα. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Πάπας Νικόλαος Ε' (διάδοχος τοῦ Εὐγενίου) ἐστῆλε τὸν Καρδινάλιον Ἰσίδωρον πρῶτον Κιαίβου (Ρωσ.) διὰ νὰ μεταστρέψῃ τοὺς ἀντιτολικοὺς. Συλλληφθεὶς ὅμως οὗτος ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐπωλήθη εἰς τὸν Γαλατῶν, καὶ βλέπων ἐκεῖθεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τίποτε, ἔφυγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Τὸν Ἰωάννην διαδέχεται Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος (1450), ἐφ' οὗ ὁ Σουλτάνος τῶν Τούρκων Μωάμεθ Β', ἐφορμήσας κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκυρίευσεν αὐτήν (1453 Μαΐου 29), μεταχειριζόμενος κανόνια καὶ πυρίτιδα κόνιν ἣτις εἶχεν εὑρεθῇ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους.

K. M. Σ.

Μετὰ μεγίστην συγκίνησιν ψυχῆς ἀνέγνωμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 140 φύλλον τῆς Εὐτέρπης τὴν ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Τ. καταχωρηθεῖσαν διατριβὴν εἰς τὴν Σμυρναϊκὴν ἐπιστολὴν, ἐν ἣ διαγράφει τὰ περὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἀποκαλῶν αὐτὴν ἔρμαιον τῆς ἀμαθείας καὶ ἀμέσως ὁμώμενοι ὑπὸ σφοδρῶτατος αἰσθήματος πατριωτισμοῦ ἐπελήφθημεν τῆς περιστάσεως νὰ ὑποδείξωμεν αὐτῷ ὅτι τὰ γραφόμενά του οὐδόλως ἔχονται ἀληθείας, καὶ εἶναι ψευδῆ, καὶ πάντῃ ἀνυπόστατα· ὁ τοιοῦτος φαίνεται παρασυρθεὶς ἀπὸ ὑπεκτρεφόμενῃ κατ' αὐτῆς ἀντιπάθειαν ἐτόλμησε νὰ ἐκφέρῃ ἀνύπαρκτον τῶν ὄντι κατηγορίαν ἐπαναφέρων εἰς αὐτὴν τὴν ἔποχὴν τῆς βυρσορότητος. Ἀλλὰ τίς βεβαίως ἐπὶ τοιαύτης μάστιγα ἐποχῆς ἤθελε τολμήσει νὰ ἀντίπῃ, καθ' ἣν ἡ Σχολὴ ἠτύχησε νὰ ἀποκτήσῃ Γυμνασιάρχην καὶ Διευθυντὴν τὸν Κύριον Λαζάρου, ἄνδρα ἐξέχον· ἐπὶ παιδείᾳ καὶ μαθήσει διαπρέποντα, σπουδάζαντα εἰς Εὐρωπαϊκὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἀξιοθένητα διδακτορικοῦ διπλώματος, πεποικισμένον μὲ παντοίας ἐπιστημονικὰς γνώσεις, τὰ μέγιστα παρὰ πᾶσιν ὑποληπτόμενον, ἄνδρ', λέγων, πολυμαθέστατον δυνάμενον ἐπαξίως νὰ καθέξῃ ὑψηλὴν θέσιν Καθηγητοῦ εἰς Πανεπιστήμιον; οὐχ ἦττον δὲ παντὸς ἐπαίνου ἄξιον κρίνομεν καὶ τὸν συνδιευθυντὴν αὐτοῦ Κύριον Βάραν, καὶ τοὺς φιλομούσους καὶ συμπολίτας ἡμῶν Σμυρναίους τοὺς διὰ γενναίας χρημάτων εἰσφορᾶς τὸ ἐπὶ τοῦ κλεινοῦ τούτου ἐδάφους ἀνεγείραντας καὶ διατηροῦντας ἱερὸν τέμενος τῆς Σοφίας, ἐνθα ἡ πρὸς μάθησιν ὀργῶσα νεολαία ἠθικῶς τε καὶ θρησκευτικῶς φωτίζεται καὶ διαπλάττεται. οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ψόγον καὶ κατὰ τῆς ἀρτίως ἐκλεχθείσης ἐφορείας συνισταμένης ἐξ ἀνδρῶν τὰ